

ken; de wereld is groot genoeg, wij zullen elkander vermijden. Ik zal een anderen dienst zoeken en je gaat toch reizen, of wil je liever trouwen met juffrouw van Loenen?"

Hij zag haar aan met verbeterd toorn.

„Rose, als je wist hoe je mij tergt,” zeide hij met trillende stem.

„Ik heb je zoo noodig . . .”

„Voor Magdalena of voor Bacchante?” vroeg zij.

„Neen voor mijn groot werk, dat ik in mij draag, voor mijn Rosa Marina, dat mijn ziel vervult, mijn geest soms tot barstens toe overweldigt. Ik moet er aan werken en daartoe heb ik je noodig. Ik zal je alles geven wat je wenscht.”

„Wat ik wensch wil je mij niet geven. Je hebt me noodig, al het andere wat niet je kunst is, laat je onverschillig, of ik mij eenzaam voel en verlaten of je zuster mij onrechtvaardig beknort, of je neef mij ongepaste dingen zegt, dat laat je koud. Ik besta alleen voor je als geschikt model. Ik moet maar op jou bevel boos of verdrietig worden, lachen of huilen alleen om je doek te vullen en dan moet de heele wereld mijn gezicht beoordeelen en jou knapheid bewonderen? Neen, Frank, ik wil 't niet meer!”

„Had mij dat dan eer gezegd voor we trouwden. Het tientje heb je afgewezen, mijn hand heb je aangenomen.”

Zij zuchtte diep.

„'t Was voor Jans.”

„En aan Jans heb je mij opgeofferd. Is dat mooi? Is dat edel! Je kon toch toen immers al begrijpen, dat ik geen ander doel had door met je te trouwen dan wat je nu telkens herhaalt?”

„'t Is ook zoo, ik had schuld maar ik begreep het nog niet zoo goed als later. O Frank!” en zij zag hem smeekend aan, „laat je kunst toch wat rusten; laten wij probeeren te doen als gewone menschen.”

„Ik zou niet weten hoe 't anders aan te leggen. Ik ben niet van plan te leven als mijn broer en zwager, ik ben artiest en handel ook zoo.”

„Laten wij dan niet verder den tijd verliezen met praten maar nu spoedig heengaan” en zij stond op.

„Rose, wees toch verstandig! Waarom wil je niet eenvoudig mijn wil doen? Is je leven nu zoo prettig? Was het vroeger zoo aangenaam bij je vader aan huis? Zal je 't niet beter hebben bij mij?”

Zij schudde het hoofd.

„Dat is de vraag niet. Je wilde mij spreken over onze toekomst, nu denk ik ook alleen daaraan. Ik moet je tot model dienen voor je groot schilderij en ook voor kleinere, je wilt geld slaan uit mijn gezicht, uit mijn gevoelens. Ik weet hoe dat gaat, maar op den duur zal ik mij diep ongelukkig en vernederd voelen. Als meid ben ik onafhankelijk, ik weet dat ik mijn plicht doe, ik verdraag wat er te verdragen valt maar ik ben tevreden over mijzelf. Ik schaam mij niet over mijn lot.”

Hij streek langs zijn knevels en beet zich op de lippen.